

Π.—Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος τί λέει, Φκσουλῆ;
Φ.—Ναί μὲν μὲ τὸν Κορριάτη τοῦ διαδ' ἀποτελεῖ
μεγάλην, ἑμοοσίον, καὶ μίαν κι' ἀδιείρετον,
κι' ἔχει κι' αὐτὸς διαδοχῆς δικαίωμα ἀνακαίρετον
κι' αὐτὸν ἐπρόσμενε καθὲς διαδοχὸν ἡ' ἀκούσῃ,
ἀλλ' ἀμφοτέλλω, Περικλῆ, γιὰτί δὲν ἔχει μοῦσι.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ τί τρέχει, συμπολίτη,
κι' ὁ κύρ Ζαῆμης ἐφθασε φρέσκα ἀπὸ τὴν Κρήτη;
Γιὰ νῆλοθ τοῦτον τὸν καιρὸ βεβιάως τρέχει κάτι...
μήπως κι' αὐτὸς διαδοχὸς θὰ γίηρ τοῦ Κορριάτη;

Καὶ τοῦτο τῶπαν μερικοὶ
πολύεργοι πολιτικοί,

καὶ τοῦτο πιθανώτατον νὰ γίηρ, βρὲ καθῶν,
ἂν κι' ὁ Ζαῆμης εὐραχθῶς τοὺς πάντας βεβιάωνε
πῶς ἤθε' μέρας μερικαῖς καλὶ μίας νὰ περάσῃ
καὶ πετονιαῖς γιὰ ψάρεμμα καὶ δικίωρα ἡ' ἀγοράσῃ.

Π.—Μὰ τέτοια τάχατε κι' ἔκετ δὲν ἔχουν, στραβομούτη;
Φ.—Φαίνεται τέτοια σύνεργα δὲν βρισκονται' στὴν Κρήτη.

Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ ἐκάναστρον... βεβιάως; τρέχει κάτι...
δὲν εἶδες ὅτι σοβαρὸς πῆγε καλ' στὸ Παλάτι;

Ἄν ἤθελε γιὰ τὰ σύνεργα τῆς ψαρκιῆς; καὶ μόνον,
τί γύρευε' στ' Ἀνάκτορα;

Φ.— Σκάσε, βρὲ φαμφορῶν.

Π.— Ἄν δὲν τὸν ἔφερε δουλειὰ,
τί' γύρευε' στὸν Βασιλεῖα,
ξυλένια ψαροκάρα;
βρὲ ποῦ τὴν πῆρ τὴν κλάρα;

Φ.— Ὅ, τι κι' ἂν θέλῃς νόμιζε κι' ὄλα σχολιάζέ τα
καὶ κρινε τα, μαζέτα,
ὅμως ἐγὼ μετὰ πολλῶν, ποῦ θέλουν τὸ ρουσετί των,
τοῦ Κόντε τὴν παρκίτησιν δὲν κρίν' ὤ; ἀπαρκίτητον,
καὶ βλέπω μπόμπαις γύρω μου πολλοὶ Παπαμικρόπουλοι
νὰ ρίχνουν γιὰ παρκίτα,
κι' ὁ Παπαμικρογάλλοπουλο
νὰ βράζουν ἀγουρίδα.

Κι' ἤθελα σήμερα κι' ἐγὼ, δικόλου μπακαλιῆρο,
ποῦ τὸ μαζλό σου κάθε τι σοφώτατα τὸ κρινεί,
σὲ τοῦτο τὸ Ρωμαϊκὸ μὲ μπόμπαις ἡ' ἀμολῆρο,
μὰ δίχως δυναμιτίδα καὶ νιτρογλυκερίνη.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φκσουλῆ, τί μπόμπαις θάνηι τούτη;

Φ.—Δὲν θῆχῃ, Περικλέτο μου, σὰν τῆς; κοιναῖς μαπουρῶσι.

Π.—Ἀμὲν τί θῆχῃ τὸ λοιπὸν ἀναρχικὴ ρεζίλη;

Φ.—Σκέψου' λιγάκι καὶ θὰ βρῆς τῆς μπόμπαις μου τὴν ὄλη.

Π.—Βρὲ, μήπως θάναι χάρτινη καθῶς; καὶ τοῦ Σαμψέκου;

Φ.—Σκέψου' λιγάκι νὰ τὴν βρῆς...

Π.— Ἄδύνατον... τοῦ κάκου.

Φ.—Κρίμα σου, ποῦ μήτε νέος, μήτε' στὰ γεράματα
δὲν εἰμπόρεσε ποτὲ σου νοῦν νὰ δεῖξῃ; ὤψηλόν...
ὅμως ἀκουσε τῆς ὄλης τὰ φοικώδη γράμματα,
φί σὺν ἄλλω κι' ἔνκ σίγμα κι' ἔνκ κάπα κι' ἔφιλον,
κι' ἔνκ λάμδω κι' ἄλλα κάλλ...

Π.— Ἐφερε' στὸν νοῦ μου ζάλη.

Φ.—Τὼρ αὐτὰ τὰ γράμματα τῆς ἐνωσῆ τα, βρὲ τσιφούτη,
καὶ θὰ βρῆς τὴν ὄλη τούτη.

ΤΟΥ ΚΟΝΤΕ ΤΟΥ ΚΟΡΟΦΑΤΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΟΥΣΑΤΗ.

Ἐγέρεσκα, μαρὲς παιδιὰ, νὰ κυβερνῶ τὸ γένος,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, καὶ τὼρ ἀποταμένους
θὰ φύγω, θὰ παρκιτηθῶ, φίλοι μου χορτασμένοι,
βρῶσι: τὰ πλούτη τάχυσκα, σταλαμακτιὰ δὲν μένει.

Ἐγέρεσκα, μαρὲς παιδιὰ, μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς,
ἐμοίρεσκα σὰν κόλλυβα προϋπολογισμούς,
ἀπόστασα νὰ σᾶ; μιλῶ καὶ νὰ χορταίνω γλάρους,
ἀπόστασα νὰ πολεμῶ Ρωμῶνους; καὶ Βουλγάρους.

Θὰ φύγω, θὰ παρκιτηθῶ... γύρω τὸ κόμμα στέκει...
τέλειωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γελεῖν...
Παρκίτησις ὀριστικὴ τοῦ Κόντε τοῦ Κορριάτη,
καὶ μὴ μοῦ λέτε, τζόγιας μου, νὰ τὴν ἀνακαλέσω,
κι' ἔλατε κόψετε κλαρὰ καὶ στρώστε μου κρεββάτι
ν' ἀπλώσω τῆς ἀριδὲς μου, φαρδῶ; πλατὺς νὰ πῶσω.

Ἄφίω πᾶ τὴν ἔδρα μου, τὴν ἔδρα τὴν μεγάλην,
κι' ἄς κἀθεταί' στὰ ξύλα τῆς ὀποιο; ἐρίσης θέλει,
κᾶν ὁ Δραγοῦμης; ὁ σεμνός, κᾶν ὁ Μπουφιδῆς κι' ἄλλοι,
κι' ἂν εἶναι κι' ὁ Σιμόπουλος; πεντάρκ δὲν μὲ μέλει.

Κι' ἂν ἐξουφρώσῃ πλάτανος' στὴν ἔδρα μου τὴν ἄδεια
νὰ στρώνωνται' στὸν ἴσκιου τοῦ Στρατηλατῶν κοπέδια,
νὰ τραγουδοῦν τὰ νεῖατά μου, τὰ δόλια τάρματά μου,
τοὺς Στόλους μου τοὺς μέλλοντας; καὶ τὰ Στρατεύματά μου.

Κι' ἂν ἐξουφρώτῃ μὴ κὴ μιλὰ, φίλοι μου χορτασμένοι,
μὴ μῆλα φορτωμένη,
νᾶρχωνται Βουλευτοπούλα' στὸν ἴσκιου τῆς νὰ γέρονον,
ν' ἀπλόωνται δὲν ἐξέρδωκ των, τὰ μῆλα τῆς νὰ πέρουνον,
καὶ πρῶγωντας τὰ μῆλα τῆς τὸν Τζόουρτζι νὰ θυμοῦνται,
καὶ μὴ χαρὰ' στὴν ἔδρα μου νὰ ποίρουνον νὰ κοιμοῦνται.

Τὸ ψέρι τόσαις τζόγιας μου μοῦ τῶψηταν' στὰ χεῖλη
καὶ τῶρα μοῦ φωνάζουνε μὲ πῶνο τόσο φίλοι:
δὲν μᾶς' μιλᾶς, μιλᾶίσα μᾶς, δὲν μᾶς' μιλᾶς, μιλᾶί μᾶς,
μὲ τούτη τὴν παρκίτησι μᾶς; πῆρνεῖς τὴν μιλὰ μᾶς.

Ἐρχων φίλοι τάρματα καὶ σχεῖδ' αὐ μοῦ τόσα,
ποῦ τὰ κλωσσουσα, βρὲ παιδιὰ, τόσον καιρὸ σὰν κλωσσῶ.
Θὰ φύγω, θὰ παρκιτηθῶ... τζογούλιας μου, μὴ κλαίτε,
καὶ μὴ γιὰ τὴν παρκίτησι παρῶνα μου, λέτε.

Σταθῆ' ἔδω τριγύρω μου, σταθῆ' ἔδω σιμά μου,
ἔδστε τὸν Μεγαλόσταυρου καὶ τὰ περκίτημά μου.
Πολλοὶ φοραῖς μ' ἐκάνετε μὲ τόσαις ἀτροφίαις σας
νὰ πάχω, νὰ ποῶ,
μὰ δῶστε μου, μαρὲς πιδικιὰ, καὶ τῆς; φοτογραφίαις σας
νὰ μὴ σᾶς λησμονῶ.

Κι' ἄς; ἔδω κᾶποις ἀπὸ σᾶς, γυμνημένοι φίλοι,
νὰ πᾶρῃ τὸ μιλῶνόν μου, τ' ἄξω μου κροροφίλι,
κι' ἄς; μοῦ τὸ ριζῶ τρεῖς φοραῖς; κι' ἄς; σκουῖρ τρεῖς' στὸ κρέτος;
ὁ Κόντε Τζόουρτζι; ἐφυγε, πᾶ; καὶ ὁ Σικρεπινάτος.

Θ' ἀνκοτανᾶξουν λαγκηδιὰ, θ' ἀντικληθῶν βράχοι,
καὶ θὰ βογγήτῃ καθεμμιε; τζογούλιας τὸ στομάχι,

**Κι' όταν εγώ θα ζω ζών πατέρος ερημίτου
έλατε να τόν βράσετε να πηχτεί το ζουμά του.**

Εί ξεφούσις, θα σβυστή και το βουου τ'άγρι
για να μὴ πάρη τὴ βοή, παιδιά μου, και τὴν φέρη
'τόν γέρο μας τὸν Ὀλυμπο, στὸν Πίνδο και 'στὴν Ὀσσα,
και πρὶν τῆς ὄρας λῆσουςε τὰ χιόνια των τὰ τόσα.

Μὰ και μὲ τὸς Ἰάπωνας τὸν διάβολό μου βρήκα,
πολλά κι' αὐτοὶ μου σκάρωσαν τοῦ κόμματος τοῦ τρίτου...
τρέξα, παιδί μου, ρίξε το... 'στὸυ ραχάτιου τὴν γλύκα
θίλω και τούτη τὴν φορὰ ν'ἀκούσω τὴ βροντή του.

Τρέχει τὸ Βουλευτόπουλο σὰν νάτανε ζαρκάδι
'ηλὰ 'στὴ ράχη τοῦ βουου και σκούζει 'στὸ ρημάδι:
ὁ Κόντε Τζώρτζης ἔφυγε, πάει κι' ὁ Σκαρπινάτος...
κι' ἔκει πὸς κάθε νησιτικὸς βογγῶσε και χορτάτος,
ρίχνει τὴν πρώτη τουφεκιὰ κι' ἔπειτα δευτερόναι...
'στὴν τρίτη και τὴν ἔσπερη τοῦ Κόντε τὸ μὴλιθὶ
βροντῆ, μουγγριζέει σὰν θεοῖο, πέφτ'αὶ 'στὸ χῶμα, σπάει,
χάνεται πάει, πάει.

Μίσα 'στὸν ὕπνο τὸν γλυκό, 'στὸν ὕπνο του τὸν πρῶτο,
ὁ Κόντε Τζώρτζης ἔκουσε τοῦ τουφεκιου τὸν κρότο,
και γλυκοχαμογίλασε κι' ἔσκιωσε τὰ χέρια
και χαρωπὸς εὐλόγησε τὰ τόσα του ξεπέρτια.

Κι' ἔκρινε τὰ κακόμοιρα, ποῦ θέλουσ τὴν ὑγεία του,
κατάλαβαν σὰν ἔξυπνα μ' αὐτὴ τὴν εὐλογία του
πῶς ἀστειεύεται ἔξω και χωρατάδες κάνει
για νὰ παιδεύη μοναχὰ τὴν ἔρημη τὴν στάνη,
και πέρτουν 'στὴ; ἀγάλλισ του, τὰ χέρια των κτυπῶνε,
χρῆσούν, τρώνε, πίνουνε, και πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Και τὸ ξύλινο ζευγάρι γὰ Μερκούραρο λιμάρεε.

Φ.—'Ας ἀφήσωμεν τοῦ Κόντε παρατήσεις κατὰ μέρος
και τραπέζια, ποῦ τοῦ κάνουν 'στὸ Παλάτ' ιδιαιτέρως,
μήπως και τὸν καταφέρουν, Περικλῆ, ν'ἀλλάξη γνώμη
και καθίσῃ Κυβερνήτης ἑως 'στὸν χειμῶν' ἀκόμη.

'Ας ἀφήσωμεν μερίμνα,
και τσακούτας τρομερὰς
τῶν Τρικκάλων συμφορὰς,
και Βουλευτηρίων ποιμνα,
κι' ἔλα πᾶμε, Περικλέτο, 'στὸυ Μερκούρη τοῦ σκῆθι,
ὅπου δὲν χωρεῖ βελόν.

'Αλλαις ἐκλογαῖς καινούριαις
και τραπέζια και φούριαις,
κι' ὄμως οὐ βογγῆς, στενάξει,
λὲς και νῆδγαλες στυρί,
και καθόλου δὲν φωνάζεις
για Μερκούρη, για Πυρρί.

Πάλι τοῦ Μερκούρη ζήτη,
πάλι τώρα τὸν κηρύττω
Δήμαρχον παντοτεινὸν
τῶν συγχρόνων Ἀθηνῶν.

'Ὅλοι 'στὸν Σπύρο τρέχεται
κι' ὄλους αὐτὸς τοῦ δέχεται,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔβησε τὴν ὄραν τὴν ἐνάτην,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔβησε μετὰ τὴν δωδεκάτην,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔρχεται φωνῶν δυνάτῃ,
κι' ἔκεινον ὅστις ἔρχεται χωρὶς ἔσφραγιστά.